

jom det ofte blev brugt, eller et Navn, som var valgt vilkaarlig, s. Eks. efter det Sted, hvor han boede. Det blev i dette Cirkulære yderligere udtalt, at dette Valg bortfaldt, naar der levede ældre Børn, idet de yngre Børn saa skulde have det samme Navn som de ældre, hvis de havde faaet et Stammenavn. Allerede næste Aar, altsaa 1829, begyndte det høje Kancelli selv at forandre lidt paa, hvad det havde bestemt i 1828. Det siger nu, at selv om der er ældre Børn, som have faaet Navn efter Faderens Fornavn, kan Faderen dog for de yngre Børn, som ere fødte efter 30te Maj 1828, give et Navn efter frit Valg. Efter den Tid foreligger der en stor Mængde forskellige ministerielle Cirkulærer og Skrivelser om denne Sag, og først Kancelliet, senere Ministeriet, ere forbausende hurtigt komne bort fra den oprindelige Bestræbelse, at virke hen til, at der kunde komme bestemte Stammenavne ude paa Landet, thi de lægge gennem adskillige af disse Skrivelser stærke Hindringer i Vejen derfor. Det siges saaledes i en ministeriel Skrivelse af 11te Maj 1876 — for at springe en hel Del af de tidligere over — at man maa nægte Tilladelse til, at Børn af en Mand, hvis ældre Barn er døbt med et af hans Fornavn dannet Stammenavn, faa dette Navn i Stedet for det Navn, Faderen havde tillagt Barnet i Daaben. Altsaa Ministeriet vil ikke i dette Tilfælde være med til at faa noget særligt Stammenavn indført, og man er i Ministeriet — det er stadig Kultusministeriet efter Konference med Justitsministeriet — ikke kommen videre i 1879, end at det da udtales, at den Ret, Kancellicirkulæret af 4de Oktober 1828 gav Faderen til at vælge et fast Stammenavn, nu maa antages at være bortfalden for den Faders Vedkommende, som er født efter 1828. Det er absolut en Fortolkning, som endog saa udtales som en Antagelse, thi der staar intet i det nævnte Cirkulære om, at det ikke maa gælde for Fremtiden. Saa fortsætter Ministeriet med Skrivelser i Lighed med den, jeg her har anført. Det gaar endog saa saa vidt, at det forbyder en Præst at døbe et Barn med Stammenavn, der er født i en Familie, hvor der vitterlig ikke har været noget fast Stammenavn fra 1828. Ministeriet lægger altsaa stadig Hindringer i Vejen for Antagelsen af disse Stammenavne. Bludselig ser man rigtignok en ministeriel Skrivelse af 1888, hvor Ministeriet intet har imod, at en Præst i et Tilfælde, hvor et Barn skal døbes, hvis ældre Søstende have haft et vilkaarlig valgt Efternavn, tillægger dette Barn det samme Navn i Daaben. Altsaa Ministeriet resolverer der stik imod sine tidligere Re-

solutioner. Det var i 1888; men i 1889 siger Ministeriet, at Præsterne ikke maa døbe Barnet med andet Efternavn end Faderens Døbenavn, og at, selv om de ældre Børn ere døbt med et valgt Efternavn, skal dog de yngre Børn døbes med Faderens Daabsnavn. Disse Resolutioner staa jo ganske i Modstrid med hinanden, og det er derfor ikke saa underligt, at Præsterne have baaret sig ret forskelligt ad. Nogle Præster have ment at være i Overensstemmelse med Ministeriet, naar de døbt de yngre Børn med det samme Navn som de ældre Børn, og de kunde henvisse til Ministeriets Skrivelse af 1888. Andre Præster mente ikke at være berettigede dertil, og døbt de yngre Børn med Faderens virkelige Efternavn, selv om de ældre vare døbt med et andet Navn, og de kunde henvisse til adskillige ministerielle Skrivelser, s. Eks. til Skrivelsen af 16de December 1889. Præsterne have derfor ikke nogen Skyld i, om der nu mange Steder ude paa Landet, hvor der har været en vis Tendens til ikke at antage Stammenavne, herfter en aldeles utrolig Forvirring. Jeg gjorde forleden opmærksom paa, hvorledes Højskøstende kunne være døbt med forskellige Navne, at 3 Brødre kunne have 3 forskellige Navne. Det vil man for en væsentlig Del komme bort fra, naar man vedtager dette lille Forslag. I de fleste Tilfælde ere nemlig de Tilnavne, som nu bruges, Tilnavne, der ere arvede ned fra Fædrene til Sønner, Sønnesønner o. s. v. Grundene til, at saa forholdsvis faa ude paa Landet have antaget virkelige Stammenavne, ere utvivlsomt dels, at Kancelliet og senere Ministeriet har lagt Hindringer i Vejen derfor, og dels at man, naar det skulde gøres ved Bevilling, har haft sine 33 Kr. 66 Ore for kære, hvad jeg ikke kan fortaente Folk i. Adskillige have bogstaveligt ikke Raad dertil, og andre have ikke haft lyst dertil. Der laa, da jeg i Dag kom herud, et Brev paa mit Bord fra en Mand i Sjælland, hvis to Brødre vare døbt Møller, medens han selv hed noget andet, han havde dog aldrig søgt Bevilling, idet han fandt, at der tilkom ham Ret til at hedde det samme som hans to Brødre, og derfor vilde han ikke betale Bønge, hvort jeg, i og for sig giver ham Ret. Det er alle lærrede Landbomedlemmer, i alt Fald fra visse store Egne i vort Fædreland, bekendt, at jeg har fuldstændig Ret i, at Forholdene nu ere meget forvirrede ude paa Landet.

Det er fra enkelte Sider i al Elstvær rdighed bleven bebrejdet mig, at jeg ikke er gaaet tilstrækkelig vidt, Forslaget skulde have forlangt større Ret for Folk til at vælge